

faa Meget, der taler mod at træffe Foranstaltninger ved Oddefund, at det forekommer mig — deri er jeg enig med det ærede Medlem for Bisborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) — at det for tjener den alvorligste Underfølgelse og Overveielse, inden man gaar til at træffe saadanne Foranstaltninger som det at dæmme Oddefund, der vel kan skaffe en Beskyttelse for en Del, men dog kun delvis er en Beskyttelse for de Interesser, der trænge til at beskyttes der. Jeg tror derimod, at det, man fortrinnsvis maa have sin Opmærksomhed rettet paa, er at træffe Foranstaltninger ved selve Vesterhavets Kyster, som kunne være istand til at beskytte Alt, hvad der ligger bagved, og den Beskyttelse, man der opnaar, er fuldstændig, ikke alene for Limfjorden helt igjennem, som der-ved vilde være beskyttet, men derjom det kan lykkes at forhindre den Beskytning af Kysten, som foraarsages ved Strømmen i Havet, og det er væsentlig det, man maa søge at arbejde henimod, saa vil man ikke alene være istand til at beskytte Limfjorden, men ogsaa selve Havkysten og de Eendomme, som ligge umiddelbart derud til. Men ogsaa Kysten af Nissumfjord vil sandsynlig der-ved opnaa Beskyttelse, som nu kun er adskilt fra Havet ved en meget smal Landstrimmel, og naar den bliver bortstaaren af Strømmen, gjenembrudt, saa at denne Strimmel gaar bort, hvilket vistnok ikke vil være mange Aar, hvis der ikke træffes Foranstaltninger derimod, ligger hele Nissumfjords Kyst, som dog har en Udstrækning af 5 til 6 Mil og er forholdsvis meget lav, udsat for Oversvømmelse og Odelæggelse. Man vil saaledes ved at kaste sin hele Opmærksomhed hen paa at beskytte Vestkysten opnaa en fuldstændig Beskyttelse ikke alene for Limfjorden, men ogsaa for det, jeg her har tilladt mig at nævne, og jeg tror, at man særlig bør rette sin Opmærksomhed herpaa. Jeg er naturligvis ikke Tekniker og tør derfor ikke angive noget bestemt Middel til, hvilke Foranstaltninger man skal træffe; men saameget er vist, at, naar man har kunnet fikre vanskelige Kyster paa andre Steder mod Bortskylning af Havet, vil det sandsynligvis ogsaa lade sig gjøre her paa dette Sted; selv om ogsaa de første Forsøg, man gjør dermed, ikke skulde fuldstændig lykkes, er det mit Haab, at man dog ikke derfor vil opgive det, thi det er saa store Interesser, der staa paa Spil her, at der kan bringes store Offre, forinden man kan sige, de ere for store, naar der-ved kan opnaas, hvad man tilsigter, nemlig en tilstrækkelig Beskyttelse af de Kyster, hvorom der her er Tale, og det er Interesser, som have indgribende Betydning baade for overordentlig mange Menneſter og for Staten med. Det er mit Haab, at man ved at træffe Foranstaltninger maatte ikke alene vil kunne bevare de værdifulde Fisterier i Limfjorden, men ogsaa den Seilads, der foregaar der, og at man ved at træffe Foranstaltninger, der kunne fikre den nuværende Aghybortkanal, vil kunne

danne en fuldstændig Limfjordshavn, der i en væsentlig Grad vil kunne have den samme Betydning som den Havn, man har tænkt paa at bygge ved Hantholmene eller andre Steder. Jeg skal derfor slutte med at sige, at en Dæmning over Oddefund er af den Slags Ting, jeg paa det nærværende Tidspunkt ikke paa nogenſomhelst Maade kan give mit Minde til eller vil være med til at støtte, fordi jeg, efter hvad jeg har udviklet, anser det for at ville anrette langt større Skade end Gavn, og fordi det, man opnaar derved, kun kan ske ved at offere flere og langt betydeligere Interesser derfor.

Th. Christensen: Siden Regjeringen er kommen ind paa den ny Maade at lade Baner anlægge paa, synes Efterspørgslerne efter disse at være vorede. De komme ikke længere enkeltvis, men dobbelt, saaledes som det ses paa nærværende Blad. Det vidner om en Velstand og Virksomhed i de paagjældende Egne, som man ikke kan Andet end være tilfreds med. Hvad den anden Bane paa Forslaget under Littr. B angaar, da skal jeg tillade mig at udtale min Glæde og Tilfredshed over, at dette Forslag er kommet frem og giver det min anbefaling. Denne Bane vil efter min Mening give et mere rentabelt Udbytte end de fleste andre Baner, som vi have bevilget i den senere Tid, idet den vil bringe en af Sjællands bedste og frodigste Egne i lettere Forbindelse med Sjællands Hovedstad. Den vil desuden afværge noget af det Uheldige, der kom frem ved Anlægget af Manders-Grenaa Banen, idet man den Gang vedtog en nordligere i Stedet for den sydligere projekterede Linie, hvad der efter min Mening var uheldigt. Men denne Bane vil netop komme til at gaa over det Punkt, som ved den Leilighed blev udeladt. Der er fremført af to foregaaende Talere, den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen Aabo) og den ærede Rigsdagsmand for Manders Amts 3die Valgkreds (N. Jensen), at de kunde ønske, at der blev anlagt en anden Linie end den, som Forslaget lyder paa, og at den Linie, som de anbefalede, var noget længere og vilde medføre en Udgift for Staten af omtrent 30,000 Rd. Jeg synes heller ikke for mit Vedkommende, at der er nogen Grund til ikke at tage den Linie, som de ærede Herrer have anbefalet, og som synes i en overveieende Grad at være ønsket af Egnen der. Jeg kan derfor altsaa i den Henseende slutte mig til disse Udtalelser. Medens jeg saaledes anbefaler dette Forslag, kan jeg dog ikke undlade ved denne Leilighed at bemærke, at der er et Hensyn at tage ved, at man saa rask væk gaar til at bevilge disse Baner, et Hensyn, som det lader til, at man undertiden tilbids overfer. Dette Hensyn er, at, medens Staten saaledes gaar til at bevilge næsten alle Ansøgninger, der indkomme om Baner, gjør den det selvsjælgelig med det humane Formaal for Die at